

ואם ואם ואם...

מאת דניאל ברקוביץ, תלמידת כיתה ו', מרכז לוד גני אביב

ואם, ואם, ואם לא הייתי חולה, ואם אמא לא היתה מכריחה אותי ללכת לבית הספר כל זה לא היה קורה אם האיש הזה לא היה מסמן אותי כקורבן. לא הייתי כותבת את הסיפור ולא הייתי בוכה על גורלי המר.

"אמא", קראתי "אני לא מרגישה טוב".

"זה לא עובד עליי" היא מחזירה לי צעקה קלושה מהמטבח.

"אבל אמא... באמת..." התגוננתי. "ענתי, תתלבשי ותצאי. את מאחרת".

אותה לא אצליח לשכנע, היא עקשנית כפרד. ירדתי במדרגות. ביחד איתי היה איש מוזר. מכיוון שאני מכירה את כל דיירי הבניין זה הפחיד אותי. אוי ענתי, תפסיקי להגיד שטויות, התעלמתי. הלכתי לתחנת האוטובוס הקרובה. האיש התימהוני לא הוריד את מבטו ממני. כל כך התעמקתי בו שלא שמתי לב שממש מול עיני עבר האוטובוס שמוביל אותי לבית הספר. אוף, טוב לא נורא יש גם יתרונות אני לא לבדי, ליד האיש יש הרבה אנשים בתחנה. שמתי בנגן את השיר "זיקוקים", ואז בום. אחרי זה אני לא זוכרת כלום.

התעוררתי, הייתי במקום מוזר עד מאוד. רגלי היו חבושות, גבי כאב. צעקתי: "אמא!" וכתשובה שמעתי קול של ילד עונה לי: "בבית לא נותנים לי לישון בגלל הנחירות, ובבית החולים בגלל הצעקות".

"בבית החולים?" קטעתי אותו. "בוקר טוב ירושלים".

"עכשיו תספר לי מה אני עושה פה".

"אני ואת ועוד כמה אנשים בתחנה נפצענו בפיגוע בתחנת האוטובוס".

נזכרתי בהכל: האיש, האנשים בתחנה, השיר "זיקוקים". זה בהחלט היה זיקוק ענק. "הי, את מקשיבה לי?" אני יודעת מי פוצץ אותנו! זה האיש שעקב אחרי".

"אל תדברי שטויות".

"באיזו מחלקה אנחנו?"

"במחלקה האורתופדית".

"יופי באמת".

רציתי לזרוק, לבעוט, לצעוק, לבכות, והכי מכל-לרוץ, לברוח מהמקום הזה. ניסיתי לקום ממיטתי אך רגלי לא נשמעות לי. האם לא אוכל ללכת לעולם? מחשבה מבהילה מאוד. מה יהיה עם דברים שיקרים לי כמו: ספורט, תופסת, ריצה במדרגות ועוד ועוד... "תירגעיי" אמר שכני. "אתה ממש מרגיע אותי..." החלטתי לשנות נושא ולהכיר את שכני החדש.

"מי אתה ומה שמך?" - "שמי יובל אביב. מה שמך?" "שמי הוא ענת שמואל". קאט, דממה. ככה זה היכרות חדשה. אולי כדאי לקרוא לאיש מקצועי? "אח, אחות, SOS..."

הגיעה אלי אחות צעירה וסיפרה לי את הסיפור שכבר הכרתי. אבל פתאום היא השתתקה. האצתי בה ולבסוף היא סיפרה שלעולם לא אוכל ללכת יותר. ניצוץ התקווה האחרון כבה. אך האחות לא סיימה בכך את דבריה למזלי. "הניתוח השלישי שלך יתקיים בעוד שלושה שבועות והוא יהיה זה שיקבע את עתידך".

אני מעבדת מידע. האחות נתנה לי זריקה ונרדמתי מיד. ביום הבא ראיתי את משפחתי עומדת לידי ובוכה. נזכרתי (למרות שהייתי מעדיפה לשכוח). "אני יודעת הכל" אמרתי בקול רפה.

כך עברו וחלפו להם הימים והניתוחים הרבים. כבר התרגלתי אליהם. לבסוף הגיע הניתוח הגורלי! פרץ אדרנלין החל לזרום בכל גופי, בפעם הראשונה בחיי בכיתי באמת מכל הלב. כולם איחלו לי בהצלחה ונכנסתי לחדר הניתוח. מכל זה אני זוכרת תמונה אחת. עידן, אחי הקטן קופץ על המיטה, אמא ואבא יושבים מחובקים וכל רגע הטלפון מצלצל ואמי עונה בבכי מרוב התרגשות "הכל בסדר, בסדר". הבנתי שהניתוח עבר בהצלחה.

את צעדי הראשונים עשיתי בחתונתה של אחותי הגדולה מקנדה. זה היה מאוד מרגש. אחרי האירוע אחותי חזרה עם בעלה לקנדה. אמא, אבא, עידן ואני ישבנו שעות על גבי שעות מחובקים כלא רוצים להיפרד. אבי מלמל לו: "זה נס משמים ענתי, נס משמים..."